

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У. 16976/15
11.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужбама тужилаца: "В." Предузећа за производњу, трговину и услуге д.о.о. из Б., З., улица..., кога заступа Милица Суботић, адвокат из Адвокатске канцеларије Јанковић, Поповић и Митић из Новог Београда, улица Владимира Поповића број 6, 'S.' д.о.о. за производњу, трговину, услуге Б., са седиштем у Б. – З., улица ..., кога заступа пуномоћник Андреј Крушкић, адвокат из Београда, улица Макензијева 19, и "А.И." д.о.о. из Б., З., улица ..., кога заступа Владимир В. Авлијаш, адвокат из Београда, Земун, улица Палмира Тољатија бр. 68б, поднетој против туженог Савета Комисије за заштиту конкуренције, ради поништаја решења број: 4/0-02-34/2015-74 од 10.11.2015. године, у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 11.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужбе **СЕ УВАЖАВАЈУ, ПОНИШТАВА** решење Савета Комисије за заштиту конкуренције број: 4/0-02-34/2015-74 од 10.11.2015. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Савет Комисије за заштиту конкуренције да тужиоцу "В." Предузећа за производњу, трговину и услуге д.о.о. из Б., З., надокнади трошкове управног спора у износу од 32.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** Савет Комисије за заштиту конкуренције да тужиоцу 'S.' д.о.о. за производњу, трговину, услуге Б. (З.) надокнади трошкове управног спора у износу од 30.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

IV **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Савет Комисије за заштиту конкуренције да тужиоцу "А.И." д.о.о. Б., надокнади трошкове управног спора у износу од 30.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем Савета Комисије за заштиту конкуренције, број: 4/0-02-34/2015-74 од 10.11.2015. године, ставом I диспозитива, утврђује се да су Друштва А.И. д.о.о. Б., ... II 4, З., "В.", Предузеће за производњу, трговину и услуге д.о.о. Б. (.), ..., S. д.о.о. за производњу,

трговину и услуге Б. (З.), ...и А. I. д.о.о. Б.-Н. Б., ..., закључила рестриктивни споразум којим су унапред договорили појединачно учешће у поступку јавне набавке добара-униформе, обуће и остале опреме потребе за формирање индивидуалног комплета учесника мултинационалних операција, обликоване по партијама и означене као ЈН бр. 36/13, наручиоца Републике Србије, Министарства одбране, Сектора за материјалне ресурсе, Управа за снабдевање, Дирекција за набавке и продају, при чему су, непосредно или посредно утврдили цене и друге комерцијалне услове које је садржала свака појединачна понуда, чиме су значајно ограничила и нарушила конкуренцију и учинила повреду конкуренције из члана 10. став 2. тачка 1. Закона о заштити конкуренције. Ставом II диспозитива решења, одређује се мера заштите конкуренције у облику обавезе плаћања новчаног износа друштвима из тачке 1. диспозитива овог решења, и то: - друштву А. I. д.о.о. Б.(З.), ..., З., у висини 5,1 % од укупног годишњег прихода оствареног у 2012. години, односно у износу од 15.634.152,00 динара; друштву "В.", Предузеће за производњу, трговину и услуге д.о.о. Б. (З.), ..., у висини 5,85 % од укупног годишњег прихода оствареног у 2012. години, односно у износу од 11.194.970,00 динара; друштву S. д.о.о. за производњу, трговину и услуге Б. (З.), ..., З., у висини 5,1 % од укупног годишњег прихода оствареног у 2012. години, односно у износу од 7.003.473,00 динара. Ставом III диспозитива оспореног решења налаже се друштвима из тачке 1. диспозитива овог решења да изврше уплату новчаног износа мере заштите конкуренције појединачно утврђеног у тачки 2. диспозитива овог решења на рачун буџета Републике Србије број 840 743224 843 94 модел 97 – са позивом на број; двоцифрени контролни број по моделу 97 – троцифрени број општине, града односно територије – број овог решења, ставом IV диспозитива одређује се рок од три месеца од дана пријема решења за извршење налога из тачке 3. диспозитива овог решења, под претњом принудног извршења. Ставом V диспозитива, забрањује се привредним друштвима из тачке 1. диспозитива овог решења свако будуће поступање којем би се могла ограничити, нарушити или спречити конкуренција, изричитим или прећутним договарањем, као и разменом поверљивих информација. Ставом VI диспозитива, изриче се мера забране учешћа у поступку јавне набавке у својству понуђача, друштвима А. I. д.о.о. Б.,..., З., "В.", Предузеће за производњу, трговину и услуге д.о.о. Б. (З.), ..., S. д.о.о. за производњу, трговину и услуге Б. (З.), ..., у периоду од 18 месеци почев од правноснажности овог решења, а према ставу VII диспозитива оспореног решења, ово решење се објављује у Службеном гласнику Републике Србије и на интернет страни Комисије за заштиту конкуренција.

Управном суду су против оспореног решења тужбе поднели "В." Предузеће за производњу, трговину и услуге д.о.о. из Б.-З., дана 10.12.2015. године, која тужба је заведена под бројем У.16976/15, 'S.' д.о.о. за производњу, трговину и услуге, Б., дана 11.12.2015. године, која тужба је заведена под бројем У.17018/2015 и "А. I." д.о.о. Б., дана 11.12.2015. године, која тужба је заведена под бројем У. 17021/2015. Како је предмет спора по наведеним тужбама оцена законитости истог оспореног решења Савета Комисије за заштиту конкуренције број 4/0-02-34/2015-74 од 10.11.2015. године, Управни суд је сагласно члану 328. став 1. Закона о парничном поступку који се у управном спору сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, спојио ради заједничког расправљања и једновременог одлучивања, управни спор у предметима У.16976/15, У.17018/15 и У.17021/15, тако да се поступак пред Управним судом води под бројем 15 У.16976/15.

Тужилац "В." Предузеће за производњу, трговину и услуге д.о.о. из Б.-З., у тужби поднетој преко пуномоћника дана 10.12.2015. године, коју је уредило по налогу суда поднеском од 17.12.2015. године, оспорава законитост наведеног решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводима тужбе, позивајући се на одредбе члана 13. Статута Комисије и члана 25. Закона о заштити конкуренције, истиче да је поступак испитивања повреде

конкуренције, покренут закључком бр. 4-02-517/2013-01 од 25.07.2013. године, који је донело лице које није било овлашћено за његово доношење, јер председник Комисије за заштиту конкуренције, на чије овлашћење се позива у поступању, није овлашћен да пуномоћјем пренесе овлашћење на члана Савета комисије да доноси одлуке чије доношење је по закону поверено искључиво председнику Комисије, а у случају његове спречености лице које поступа одређује Савет комисије. Како је исто неовлашћено лице одредило и известиоца у овом поступку, доводи у питање и ваљаност свих радњи које су у поступку предузете. Даље, наводи да је доношење закључка о покретању поступка, такође било неосновано, јер није постојала основана претпоставка постојања повреде конкуренције коју захтева закон. Указује да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, да Комисија није утврдила који су то учесници на тржишту закључили недозвољен споразум, да није утврђено ни шта је договорено у смислу понуђене цене и других битних елемената евентуалног споразума, односно да није утврђено ко је наводни циљани понуђач, те да ли су од значаја за утврђивање евентуалног "договора" биле и претходне набавке или само предметна јавна набавка, није утврђено постојање евентуалног договора о року расподеле профита и да ли је договор постигнут од стране свих понуђача или понуђача по групама, а које чињенице су морале да буду утврђене како би Комисија испитала постојање услова за покретање поступка. Сматра да је образложење оспореног решења контрадикторно, јер је прво наведено да је циљани понуђач био В., а касније, да је то била S.. Сматра да се из понуђених цена 4 привредна друштва која су наведена у оспореном решењу може закључити да никаквог тајног договора између њих није било. Чињеница за коју тужени наводи да је утврђена, а која се односи на начин прибављања изјава дистрибутера тј. да се четири привредна друштва нису обраћала појединачно појединим дистрибутерима у циљу достављања неопходне документације, већ да су сва четири друштва користили изјаве дистрибутера које су издате на име друштва S., није тачна, јер је више понуђача користило услуге посредника – М. С., који је био задужен за прикупљање потребне документације за учествовање у овом поступку, а што Законом није забрањено. Посебно указује да је због учињених повреда правила поступања и одбијања да се изведу предложени докази, чињенично стање остало неутврђено, односно недовољно утврђено. Оспоравајући висину изречене мере, тужилац налази да оспореним решењем није образложено како је Комисија утврдила висину износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције, односно применом које формуле се дошло до вредности од 5,85% од укупног годишњег прихода оствареног у 2012. години а што чини износ од 11.194.970,00 динара. Са ових разлога детаљно образложених у тужби, тужилац је предложио да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Поднеском достављеним Управном суду дана 02.03.2016. године, тужилац је преко пуномоћника доставио суду захтев за накнаду трошкова управног спора и то за састав тужбе са предлогом за одлагање извршења управног акта од 10.02.2016. године, у износу од 45.000,00 динара и за подношење предлога за одлагање извршења управног акта од 03.02.2016. године, у износу од 30.000,00 динара, те судске таксе по одлуци суда, односно укупно 75.000,00 динара.

Тужбом поднетом Управном суду дана 11.12.2015. године, уређеном поднеском од 18.12.2015. године, тужилац 'S.' д.о.о. за производњу, трговину и услуге, Б., оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Сматра да чињеница да одређена друштва имају исто седиште или да нуде производе истих дистрибутера не може бити разлог за основу сумњу да су повезана, с обзиром да постоје пословни објекти у Београду у којима седиште има стотине различитих фирми, а нуђење производа истих дистрибутера је логична чињеница уколико се ради о производима са најбољим односом цене и квалитета. Указујући да је у предметној јавној набавци учествовало 17 различитих понуђача, те да избор најповољнијег понуђача у набавкама где учествује велики број понуђача указује да је бесмислено прављење договора, јер се никако не може утицати на понуде других учесника. Истиче да се код чињенице да друштва "В." д.о.о., "S." и "А.И." нису закључили уговор о јавној набавци, па се не може никако

закључити која је била економска логика наведеног тајног договора. Сматра да чињеница да у наведеној набавци 9/13 ниједно од наведених друштва није закључило уговор са Министарством одбране иако је могло, чини неоснованим и у потпуности руши логику туженог да објасни да је наводни циљ поменутих друштвима био да једно од њих буде изабрано као најповољнији понуђач, а да потом сва друштва редом одустају док се Министарство одбране не обрати циљаном понуђачу, а то је онај са највећом понуђеном ценом. Сматра да су произвољни и без икаквог чињеничног основа закључци о томе да се понуде не разликују у насловним странама и да се нуде производи истих дистрибутера, при чему се случајна околност да један необавезан документ код сва четири понуђача подсећа на остале представља као малтене кључни доказ за озбиљне тврдње да се ради о рестриктивном споразуму. Истиче да је дугогодишња пословна политика тужиоца да нуди производе који имају најбољи однос цене и квалитета и који ће обезбедити највећи профит, а од дистрибутера за које је сигуран да ће на време обезбедити тражене количине, па сматра да чињеница да неко нуди те исте производе нема значаја, јер се ти производи налазе на слободном тржишту и свако је слободан да води своју пословну политику. Сматра да је Савет Комисије за заштиту конкуренције, ускраћивањем права копирања списка онемогућио странкама да расправљају о одлучним чињеницама или евентуално истакну нове, те да је као последица тога донето незаконито решење чије поништење се тражи. Наглашава да не постоји могућност да обавезни документи у јавној набавци буду другачији уколико се нуде производи истих дистрибутера због чега сматра неутемељеним закључивање тужене комисије којима се ставља на терет чињеница да су поред истих дистрибутера имали и исту набавну цену. Сматра да је произвољно и неосновано закључивање Комисије у вези са јавном набавком 36/13, као и јавном набавком 113/12 и одлуком да је тужилац након што је изабран као најповољнији понуђач добро обезбедио куповином од "В.", будући да "В." у поменутој набавци није ни учествовао, као ни "А.И.". Наводи да је у току поступка комисија закључком од 21.04.2015. године, одбила предлог за саслушање сведока М.С., због чега је чињенично стање непотпуно и неправилно утврђено, а побијано решење незаконито, будући да сматра да је сведочење овог лица било од изузетног значаја за разјашњење спорних питања везаних за изјаве дистрибутера. У прилог наведеном указује и да је комисија одбила предлог за саслушање више других сведока који су могли да детаљно разјасне већину нејасноћа у спорној јавној набавци, а имајући у виду чињеницу да је поступак пред комисијом трајао више од 2 године, да није постојала опасност од уговорачења, да се одлука већином заснива на претпоставкама, индицијама и сумњама, да нису утврђене чињенице на основу којих је могло бити донето законито решење, те да је пропуштањем да се саслушају предложени сведоци тужени повредио и одредбе члана 8. као и члан 9., 125. и 126. Закона о општем управном поступку. Сматра да су неосновани наводи из образложења оспореног решења којима Комисија даје исту снагу директним и индиректним доказима, с обзиром да одредбе Закона о општем управном поступку то не предвиђају, већ прописују да се чињенице на основу којих се доноси решење утврђују доказима, а као доказ могу се употребити исправе, искази сведока, изјаве странака, налаз и мишљење вештака и увиђај, а тужени не наводи којим је прописом предвиђено да се управна ствар може решити на подлози чињенице или околности које нису потпуно утврђене или се доказима само посредно утврђују, нити је то прописано примењеним Законом о заштити конкуренције. Са ових разлога детаљно образложених у тужби тужилац д.о.о.'S.' предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати на поновно решавање, а трошкове спора тражи за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара, те за састав захтева за одлагање извршења од 03.02.2016. године у износу од 36.000,00 динара.

Тужилац "А.И."д.о.о. Београд, је тужбом којом је покренуо управни спор, уређеном по налогу суда поднеском од 18.12.2015. године, оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Навео је да је поступањем Комисије на

начин из решења туженог органа повређено право странке, које се огледа у повреди начела истине, јер није јасно која повреда се односи на рестриктивне споразуме, односно сматра да је било потребно одредити због чега се наведени споразум странака има сматрати рестриктивним, па уколико Комисија сматра да је разлог то што се њиме врши наводно размена важних пословних информација између конкурената, Комисија је била дужна да утврди чиме други постојећи потенцијални конкуренти долазе у неповољнији положај. Стога је било неопходно да се изврши достава целокупне документације спорне јавне набавке ЈН 36/13 Министарства одбране, како би се утврдило које су то конкретно информације и у чему се састоји њихова важност и са аспекта нарушавања конкуренције у конкретној јавној набавци, као и да ли су потенцијални конкуренти у спорној јавној набавци доведени у неповољнији положај. Тужилац истиче да је учињена повреда начела саслушање странака, јер је пред Комисијом саслушана само једна од 4 странке у поступку, као и да није омогућен увид у остале понуде из предметне јавне набавке, а ниједан доказ, ни предлог тужиоца службено лице није усвојило. Тужилац указује да чињенично стање није потпуно утврђено, као и да је у многоме нетачно утврђено. Наводи да је у конкретном случају било у питању искуство лица које је сачињавало понуду и краatak рок за сачињавање исте, па се нису имали у виду целокупни трошкови који утичу на формирање цене, због чега се накнадно утврдило да је стварна цена коштања робе виша од цене која је дата у понуди и из тог разлога тужилац на позив наручиоца није доставио оверену документацију, јер би у том случају тужилац морао закључити уговор и преузети уговорене обавезе. Указује да документација није достављена, јер да је иста достављена и ако се не би приступило закључивању уговора са наручиоцем, у том случају наручилац је могао да активира меницу дату као гаранцију за озбиљност понуде у висини од 3% од вредности понуде. Најважнији разлог за недостављање документације је у томе да је од момента преузимања конкурсне документације, па до отварања понуде тужиоца, тужилац био у преговорима са пословним банкама ради одобравања кредита, којим би банка фактички финансирала посао са Министарством одбране, од којих банака је том приликом усмено добио обећање да ће кредит бити одобрен, а да је након отварања понуде тужиоца од истих банака добио негативан одговор. Да је тужилац доставио документацију и приступио потписивању уговора, а да није извршио уговорне обавезе, наручилац је могао активирати меницу дату као гаранцију за добро извршење посла, у вредности од 10% од висине уговора, што би довело у питање опстанак фирме и егзистенцију 20 породица. Недостављање документације је легитимни начин одустанка предвиђен тадашњим Законом о јавним набавкама. Из ових разлога детаљно образложених у тужби, тужилац предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, а предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Трошкове управног спора тражи за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара, те за састав захтева за одлагање извршења оспореног решења од 03.02.2016. године, у износу од 36.000,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу тужиоца "В." Предузећа за производњу, трговину и услуге д.о.о. Б., достављеном по налогу суда, дана 21.01.2016. године, посебно оспорио наводе тужбе према којима је закључак број 4/0-02-517/2013-4, којим је покренут поступак испитивања повреде конкуренције, донет од стране неовлашћеног лица, указујући на одредбу члана 35. став 1. Закона о заштити конкуренције и наводећи да лице које је обављало дужност председника комисије није било пуномоћник овлашћен за предузимање одређених радњи, већ се његове надлежности могу посматрати искључиво као целина и само као целина су и биле поверене, јер би у супротном, по налажењу Комисије, један од органа комисије био онемогућен да поступа у складу са законом, што би аутоматски значило да комисија не обавља послове поверене законом. Оцењујући да су неосновани и сви наводи тужбе којима се законитост оспореног решења оспорава у материјално-правном смислу, а понављајући разлоге из образложења оспореног решења, предложио је да суд тужбу одбије као

неосновану.

У одговору на тужбу тужиоца 'S.'д.о.о.за производњу, трговину и услуге, Б., достављеном по налогу суда дана 03.02.2016. године, тужени је, понављајући наводе из образложења оспореног решења, оспорио у свему поднету тужбу и захтеве истакнуте у тужби, као неосноване. Налазећи да је оспорено решење засновано на закону, предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

У одговору на тужбу тужиоца "А.И."д.о.о. Б., достављеном по налогу суда дана 21.01.2016. године, тужени је, понављајући наводе из образложења оспореног решења, оспорио у свему поднету тужбу и захтеве истакнуте у тужби, као неосноване. Налазећи да је оспорено решење засновано на закону, предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај спор без одржавања усмене расправе сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужби, одговора на тужбе и списка предмета ове управне ствари, нашао да су тужбе основане.

Из списка предмета се види да је закључак број 4/0-02-517/2013-01 од 25.07.2013. године, о покретању поступка по службеној дужности против тужилаца, ради утврђивања повреде конкуренције из члана 10. Закона о заштити конкуренције, донео и потписао „П.О. Председника Комисије“ И. У., члан Савета, позивајући се у уводу на одредбе члана 35. став 2. Закона о заштити конкуренције, одлуку Савета Комисије за заштиту конкуренције са 152. седнице одржане дана 25.07.2013. године, те овлашћење председника Комисије за заштиту конкуренције број 1/0-06-332/2013-4 од 29.05.2013. године. Овлашћењем број 1/0-06-332/2013-4 од 29.05.2013. године, које се налази у достављеним списима, председник Комисије на основу члана 13. став 2. Статута Комисије за заштиту конкуренције број 1/0-07-72/2010-9 од 19.03.2010. године, овлашћује И. У., члана Савета Комисије за заштиту конкуренције да је замењује у одсуству у току јула 2013. године, на дужности председника Комисије за заштиту конкуренције, док се одлука Савета Комисије са 152. седнице одржане дана 25.07.2013. године, не налази у достављеним списима.

Чланом 22. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", бр. 51/09 и 95/2013) прописано је да су органи Комисије, Савет Комисије и председник Комисије (став 1.), да Савет доноси све одлуке и акте о питањима из надлежности Комисије, ако овим законом и статутом није другачије прописано (став 2.), да Савет чине председник Комисије и четири члана (став 3.), да председник Комисије представља и заступа Комисију, доноси одлуке односно обавља друге послове у складу са законом и статутом (став 4.).

Чланом 25. Закона о заштити конкуренције, прописано је да Савет одлучује већином гласова од укупног броја чланова (став 1.); у поступку испитивања повреде конкуренције одређује се извештач из реда чланова Савета који у сарадњи са службеним лицем одређеним за вођење поступка припрема предлог одлуке и извештава Савет о разлозима и свим битним чињеницама и околностима случаја (став 2.); председник Комисије одређује известиоца истовремено са покретањем поступка (став 3.); председник Комисије председава и руководи радом Савета, потписује одлуке и друге акте и стара се о њиховом извршењу (став 4.); Савет ће из својих редова изабрати лице које ће вршити овлашћења из

става 4. овога члана у случају спречености или изузећа председника Комисије на начин утврђен Статутом Комисије (став 5.).

У глави 5. Закона о заштити конкуренције под насловом „Поступак пред Комисијом“ и поднасловом „Опште одредбе о поступку пред Комисијом“, чланом 35. закона, је прописано да Комисија покрене поступак испитивања повреде конкуренције по службеној дужности, када на основу достављених иницијатива, информација и других расположивих података, основано претпостави постојање повреде конкуренције, као и у случају испитивања концентрације у смислу члана 62. овог закона (став 1.); о покретању поступка председник Комисије доноси закључак који нарочито садржи опис радњи или аката које могу да представљају конкуренције, правни основ и разлоге за покретање поступка, као и позив свим лицима која располажу подацима, исправама или другим релевантним информацијама да их доставе Комисији (став 2.); против закључка о покретању поступка није дозвољена посебна жалба (став 3.); Комисија је дужна да сваког подносиоца иницијативе за испитивање повреде конкуренције обавести о исходу иницијативе у року од 15 дана од дана пријема (став 4.).

Чланом 211. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Сл. гласник РС, број 30/10), које одредбе се на основу члана 34. Закона о заштити конкуренције, примењује у поступку пред Комисијом ако овим законом није другачије прописано, прописано је да закључак доноси службено лице које врши ону радњу поступка при којој се појавило питање које је предмет закључка, ако овим или другим законом није другачије одређено, а чланом 212. став 3. истог закона, је прописано да закључке против којих није допуштена посебна жалба могу странке и друга лица која имају правни интерес побијати жалбом против решења, осим ако је жалба против закључка овим законом искључена.

Чланом 13. Статута Комисије за заштиту конкуренције (“Сл.гласник РС”, број 49/2010), прописано је да председник Комисије заступа и представља Комисију, и да може своја овлашћења за заступање Комисије пуномоћјем пренети на друго лице.

Имајући у виду наведено и цитиране одредбе Закона о заштити конкуренције, Закона о општем управном поступку и Статута Комисије за заштиту конкуренције, Управни суд налази да тужиоци основано указују на повреде правила поступања учињене у поступку повреде конкуренције који је претходио доношењу оспореног решења. Ово јер и по налажењу овога суда, из наведених законских одредаба произлази да председник Комисије, који представља и заступа Комисију, на основу члана 13. Статута Комисије, та своја овлашћења пуномоћјем може пренети на друго лице. Међутим, Савет комисије, кога чине председник и четири члана, и који доноси све одлуке и акте о питањима из надлежности Комисије, у случају спречености или изузећа председника Комисије, из својих редова бира лице које ће вршити ова овлашћења, како је то изричито прописао чланом 25. став 5. истог Закона. Дакле, председник Комисије није овлашћен да у случају свог одсуства или изузећа одређује другог члана Савета, који ће у поступку заштите конкуренције председавати и руководити радом Савета, потписивати одлуке и друге акте и старати се о њиховом извршењу, већ у том случају лице које ће вршити овлашћења председника Комисије у поступку заштите конкуренције, бира Савет из својих редова.

Како је у конкретном случају закључак број 4/0-02-517/2013-4 од 25.07.2013. године, о покретању поступка по службеној дужности ради утврђивања постојања повреде конкуренције из члана 10. Закона о заштити конкуренције, против кога није дозвољена посебна

жалба у поступку, те се његова законитост испитује у поступку оцене законитости решења којим је одлучено у правној ствари која је предмет поступка, донео и потписао члан Савета Комисије, позивајући се за такво поступање на овлашћење председника Комисије број 1/0-06-332/2013-4 од 29.05.2013. године, Управни суд налази да је закључак о покретању поступка по службеној дужности донело и потписало лице које за такво поступање није овлашћено законом нити на законом прописан начин, чиме су доношењем закључка од 25.07.2013. године, учињене повреде правила поступања прописане наведеним одредбама Закона о заштити конкуренције и Закона о општем управном поступку које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

Суд је ценио наводе из одговора на тужбу туженог, којима се указује да се у тужби датим тумачењем законских одредаба које се односе на овлашћење и могућност давања овлашћења на основу кога је донет закључак о покретању поступка, онемогућава поступање Комисије у извршавању поверених јој послова, па налази да ови наводи нису основани, будући да се из наведених законских одредаба види да је законодавац изричито прописао поступање и начин рада Комисије у случају спречености или изузећа председника Комисије.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужбама тужилаца, али их није посебно образлагао будући да због учињених повреда правила поступања на које је указао овом пресудом, законитост оспореног решења није могао да цени у материјално-правном смислу.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, у складу са чланом 42. став 1. истог закона. У извршењу пресуде тужени орган је дужан да отклони битне повреде правила поступања на које је указано овом пресудом, те након тога донесе ново на закону засновано решење, имајући у виду и наводе тужби којима је покренут овај управни спор, а придржавајући се примедба суда у погледу поступка изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан чланом 69. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је, имајући у виду донету одлуку, оценио да је основан захтев тужиоца "В." Предузећа за производњу, трговину и услуге д.о.о. из Б., З., за надокнаду трошкова управног спора, па је применом члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, признајући тражене трошкове на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката, у износу од 30.000,00 динара, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), тарифни број 42 у вези тарифног броја 13, као и тражене трошкове на име судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и судске таксе за пресуду у износу од 1.900,00, односно у укупном износу од 32.290,00 динара. Трошкове до укупно у спору траженог износа од 75.000,00 динара, суд није признао овом тужиоцу, налазећи да се ради о трошковима који нису нужни за одлучивање о законитости коначног управног акта који је предмет овог управног спора и који нису опредељени у износу који му припада на име заступање од стране адвоката према наведеној Адвокатској тарифи.

Суд је, имајући у виду донету одлуку, оценио да је основан захтев тужиоца 'S.' д.о.о. за производњу, трговину, услуге Б. (З.), за накнаду трошкова управног спора, па је применом члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, који се сходно примењују на основу

члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу III диспозитива пресуде, признајући тражене трошкове на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката, у износу од 30.000,00 динара, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), тарифни број 42 у вези тарифног броја 13, док трошкове до укупно у спору траженог износа од 72.000,00 динара, суд није признао овом тужиоцу, налазећи да се ради о трошковима који нису нужни за одлучивање о законитости коначног управног акта који је предмет овог управног спора и који нису опредељени у износу који му припада на име заступања од стране адвоката према наведеној Адвокатској тарифи.

Суд је, имајући у виду донету одлуку, оценио да је основан захтев тужиоца "А.І." д.о.о. Б., за накнаду трошкова управног спора, па је применом члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу IV диспозитива пресуде, признајући тражене трошкове на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката, у износу од 30.000,00 динара, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), тарифни број 42 у вези тарифног броја 13, док трошкове до укупно у спору траженог износа од 72.000,00 динара, суд није признао овом тужиоцу, налазећи да се ради о трошковима који нису нужни за одлучивање о законитости коначног управног акта који је предмет овог управног спора и који нису опредељени у износу који му припада на име заступања од стране адвоката према наведеној Адвокатској тарифи.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 11.03.2016. године, 15 У. 16976/15

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ